

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

23 AUGUST

Povestea atomiștilor

Se împlinesc 14 ani de la eliberarea Patriei noastre de către glorioasa Armată Sovietică. Sărbătoarea aceasta este întinpinată de întreg poporul cu noi succese în muncă și cu hotărîrea de a munci pentru înflorirea Patriei și a lupta pentru apărarea ei.

Acești 14 ani au reprezentat o cotitură în viața poporului nostru. Ei sînt ani de construcție a socialismului în țara noastră. Prin naționalizarea principalelor mijloace de producție s-au pus bazele industriei socialiste. Dezvoltarea industriei în anii socialismului este dovada superiorității orînduirii socialiste față de cea burgheză. Este destul să amintim că din 1948 pînă în 1958 producția industrială a crescut de 4,2 ori, că în 1958 s-a produs la energie electrică în 4 luni jumătate, la cărbune în mai puțin de 5 luni, la gaz metan, în trei luni, la tractoare într-o lună și jumătate, cîtă energie electrică, cît cărbune, gaz metan, tractoare s-au produs într-un an în 1948 —, ca să ne dăm seama de marele avînt al industriei socialiste.

Agricultura țării noastre a pășit de asemenea pe calea socialismului. La 1 martie 1958 peste 45% din totalul familiilor de țărani muncitori făceau parte din sectorul cooperatist-socialist și 52,4% din întreaga suprafață arabilă era cuprinsă în sectorul socialist. De atunci s-au mai înființat noi gospodării agricole colective, cooperative agricole cu rentă, întovărășiri agricole, dovedind că țărănimea muncitoare este convinsă de superioritatea agriculturii socialiste față de agricultura individuală. Veniturile țăranilor colectivști sînt mai mari decît ale celor cu gospodării individuale. Gospodăriile colective, lucrînd cu mașini agricole și aplicînd mijloace agrotehnice înaintate pe suprafețe mari, au recolte mult mai mari decît gospodăriile individuale. Aceste rezultate conving pe țăranii muncitori să se angajeze cu încredere pe calea socialismului, înființînd noi gospodării colective și să întărească gospodăriile colective existente.

Avîntul industriei și agriculturii e însoțit de ridicarea nivelului de trai și cultural al oamenilor muncii. Produsele industriale și agricole s-au înmulțit, satisfăcînd pretențiile crescînde ale tuturor. Cul-

Se știe că în 1945 singură America de Nord avea cîteva bombe atomice. Se știe de asemenea că — fără nici un rost — guvernul Statelor Unite a dat ordin de s-au aruncat două bombe atomice asupra orașelor japoneze, Nagasaki și Hiroșima. Cele două bombe au distrus 350.000 oameni și încă în anul acesta au mai murit oameni, care atunci au contractat „boala atomică”. Urmele lor se văd și în nașterea unor copii nenorociți.

Ne punem întrebarea: cum s-a născut bomba atomică? Povestea este simplă, dar dureroasă. Oamenii de știință, după cercetări îndelungate, au ajuns să cunoască energia atomică. Aceasta punea în mîna omului puteri foarte mari. Aceste puteri, dacă se foloseau pentru pace, aduceau o viață fericită pentru întreaga omenire, dar dacă se foloseau pentru război, aduceau mari distrugerii și suferințe. Era vremea celui de al doilea război mondial. Hitler, care pornise războiul, văzînd că nu poate cuceri nici Europa, necum lumea, că armatele lui sînt înfrînte, și-a pus ultima nădejde în descoperirea unei „arme secrete”,

tura socialistă s-a dezvoltat, nu numai prin promovarea literaturii, științei și artei în general, ci și prin promovarea culturalizării maselor și a diferitelor manifestări ale artei populare. Așa se arată că în orînduirea socialistă poporul muncește pentru sine, scopul producției socialiste fiind satisfacerea nevoilor materiale și spirituale ale oamenilor muncii.

Aceste succese ale muncii poporului se datoresc ajutorului frățesc și multilateral primit din partea Uniunii Sovietice și colaborării cu toate țările socialiste. Țara noastră — ducînd o politică de coexistență pașnică — întreține relații comerciale și culturale cu toate țările, fără deosebire. Ea sprijină inițiativele pentru pace ale Uniunii Sovietice, fiind un factor activ în marele front al luptătorilor pentru pace de pretutindeni.

La a 14-a aniversare a eliberării Patriei noastre oamenii muncii din țara noastră își iau noi angajamente de muncă pentru întărirea Patriei și de luptă pentru pace, pentru apărarea Patriei. Biserica este alături de popor. Ea sprijină lupta lui pentru pace și munca lui pentru construirea unei vieți îmbelșugate, fericite.

arma atomică. Dacă ar fi ajuns să aibă această armă, cu o putere de distrugere foarte mare, el ar fi folosit-o, numai și numai ca să cîștige războiul. În acelaș timp în S.U.A. se refugiaseră mai mulți oameni de știință din Europa, prizoniți de hitleriști, de fasciștii italieni, etc. Intre aceștia erau: Albert Einstein, fugit din Germania, Enrico Fermi, fugit din Italia, Leo Szilárd, fugit din Ungaria hortică. Aceștia — de teamă ca hitleriștii să nu ajungă la fabricarea bombei atomice și s-o folosească — s-au adresat președintelui Roosevelt, care le-a dat mijloacele necesare pentru cercetări. Astfel în 1945 ei au ajuns la fabricarea primelor bombe atomice. Ei însă n-au voit ca bombele atomice să fie folosite în război. Ei au propus să se organizeze o explozie în oceanul Pacific, la care explozie să fie invitați conducătorii Japoniei, ca să-și dea seama și să depună armele. De fapt Japonia era pe punctul de a capitula după ce Germania lui Hitler capitulase. Cel tîrziu în august războiul s-ar fi terminat, fără folosirea bombei atomice. Șaizeci și șapte de savanți, descoperitori ai bombei atomice, au cerut ca bomba să nu fie aruncată asupra populației civile. Cu toate acestea președintele Truman a dat ordinul, și în 6 și 9 august două avioane mari americane, fără a întilni nici o rezistență, aruncă două bombe, una peste Nagasaki, alta peste Hiroșima. Într-o clipă au fost uciși 350.000 de oameni. Rezultatul? — Comandantul unuia dintre avioane, colonelul Paul Tibbets, după ce a văzut dezastrul provocat de bombă, s-a stricat la minte și peste cîțiva ani și-a luat viața. Un alt aviator, care a fost trimis să vadă urmările bombardamentului, Claude R. Eatherly, a fost internat la spitalul de boli mintale: i se pare mereu că e într-un avion aprins și urlă de ani întregi ca un cîine peste care a trecut o mașină. Savantul american, Oppenheimer, numit și „părintele bombei atomice”, — de la data aceea s-a izolat de lume și stătea acasă, fără radio și fără a citi nici un ziar. Cînd mai tîrziu i s-a cerut să lucreze la descoperirea bombei cu hidrogen, el a refuzat, declarînd că îi pare rău că a lucrat „pentru diavolul” cînd a lucrat la bomba atomică.

Ce au urmărit monopoliiștii americani, cînd au aruncat în Japonia bombele atomice? — Nu capitularea Japoniei, pentru că aceasta s-ar fi făcut și fără bombele atomice. Ci să bage frica în celelalte popoare și așa să ajungă să domine peste tot pămîntul. Credință deșartă! Uniunea Sovietică are și ea bombe, pe care le au americanii.

(Continuare în pag 2)

Li învăța pe ei în pilde

Marcu 4, 2

Încă de la începutul lucrării Sale în lume, Domnul nostru Iisus Hristos este numit „Învățător” de toți cei care veneau în legătură cu El. Cei care strîngeau dajdia pentru templul din Ierusalim (Matei 17, 24), ucenicii Sf. Ioan Botezătorul (Ioan 1, 39), cei 12 ucenici (Marcu 4, 38; Luca 7, 40) și mai ales poporul, care îi asculta învățătura, nu cunoșteau alt cuvînt cu care să I se adreseze lui Iisus decît „Învățătorule”. Ba chiar și cărturarii și fariseii n-au șovăit să-I recunoască această demnitate (Luca 19, 39) de care erau foarte mîndri și pe care cu multă grijă o acordau cuiva.

Intr-adevăr, Evangheliile mărturisesc la tot pasul că Iisus Hristos a fost un „Învățător”, unicul și adevăratul Învățător. Vorbirea Lui era caldă și înfățișată simplu, pe înțelesul tuturor. Totuși, ca învățătura Lui să fie și mai înțeleasă și pentru ca ea să se fixeze mai bine în mintea popoului, El vorbea mulțimilor și-n pilde sau în parabole. Aceste pilde nu sînt altceva decît întimplări luate din viața oamenilor sau din natură și de care se putea lega mai trainic învățătura cea nouă. Oamenii din părțile acelea erau învățați cu astfel de parabole, pe care le iubeau.

O astfel de pildă este și cea de la Matei 21, 33—41, despre al cărei înțeles vrem să spunem cîteva cuvinte. Mîntuitorul zice: „Ascultați altă pildă. A fost (odată) un gospodar care a sădit vie, a îngrădit-o cu gard, a săpat în ea teasc, a zidit turn și a dat-o lucrătorilor, iar el s-a dus departe”. Omul care a sădit vie este Dumnezeu, lucrătorii sînt conducătorii (cărturarii și fariseii), iar via este poporul iudeu. Căci iată ce zice pro-

fetul Isaia: „Via Domnului Savaot este casa lui Izrail, iar oamenii din iuda sînt sădirea sa dragă” (Isaia 5, 7), precum și Psalmistul: Doamne „întoarce-te dar, și caută din cer și vezi și cercează via aceasta, pe care a sădit-o dreapta ta” (Ps. 79, 14—15). Dumnezeu a dat acestui popor Canaanul, țară bogată și frumoasă, i-a dat și Legea Veche, care îl despărțea ca un gard de celelalte neamuri închinătoare la zei. Legea îi arăta ce îndatoriri are față de Dumnezeu și cum să trăiască întreolaltă. Turnul zidit în vie este templul mareț din Ierusalim, care veghia peste toată țara și unde tot poporul putea să meargă să se închine lui Dumnezeu. Ba chiar era obligat să meargă din cînd în cînd, așa cum știm că mergea și dreptul Iosif cu Fecioara Maria.

„Cînd s-a apropiat vremea roadelor, zice Mîntuitorul mai departe, (gospodarul) a trimis pe slugile sale la lucrători să ia roadele”. Via avea toate condițiunile prielnice ca să aducă roade de fapte bune. Căci zice tot profetul Isaia: El (Dumnezeu) nădăjduia ca acesta să fie un popor fără de păcate... să-i rodească dreptate (Isaia 5, 7). Pentru a-i reaminti despre aceste îndatoriri sfinte, Dumnezeu trimite la via sa, la poporul său, pe slugile sale, care sînt profeții Vechiului Testament. Aceștia erau ca niște trîmbițe și ca niște străjeri în mijlocul popoului avînd misiunea din partea lui Dumnezeu de a reaminti mereu popoului și mai marilor lui, care este voia lui Dumnezeu, veghind ca ea să fie împlinită..

„Dar lucrătorii prinzînd slugile lui, zice iarăși Mîntuitorul, pe una au bătut-o, pe alta au omorît-o, iar pe alta au ucis-o cu pietre. Și iarăși a trimis pe alte slugi mai multe ca cele dintii și le-a făcut și același așijderea”. Profeții n-au fost trimiși deodată ci pe rînd, în decursul a multe sute de ani. Uneori cuvîntul lor a fost ascultat și cei care erau certați se întorceau de la căile lor rele. De cele mai multe ori însă, regii, cărturarii și fariseii au poruncit ca profeții să fie maltratați și uciși. Despre chinurile lor, Sf. Scriptură ne vorbește de multe ori. Sf. Apostol Pavel ne spune „că au îndurat bătăjocuri și bătăi, ba și lanțuri și temnițe. Au fost uciși cu piere, au fost fierăstruiți, au fost supuși la cazne, au murit uciși de sabie, în cojoace și în piei de capre au pribegit, răbdînd lipsuri, strîmtorări și (tot felul de) răutăți” (Evrei 11, 36—37).

Văzînd stăpînul viei toate acestea „mai pe urmă a trimis la ei pe fiul său zicînd: se vor rușina de fiul meu”. Acesta este chiar Domnul nostru Iisus Hristos, pe care Tatăl creșc, la „plinirea vremii”, L-a trimis în lume. „Pentru că așa a iubit Dumnezeu lumea, încît și pe Fiul său unul născut l-a dat” (Ioan 3, 16). Cărturarii și fariseii însă nici pe Acesta nu vor să-L asculte și să-L respecte. Ba mai mult: „Lucrătorii văzînd pe Fiul și-au zis: Acesta este moștenitorul, veniți să-l omorîm pe el și să stăpînim moștenirea lui. Și prinzîndu-l pe el, l-au scos afară din vie și l-au omorît”. Din săptămîna patimilor cunoaștem lupta pe care cărturarii și fariseii au dus-o ca să prindă și să omoare pe Iisus. Domnul știa dinainte că va fi scos afară dintre zidurile cetății și va fi omorît (Golgota era în afara Ierusalimului).

Intrucît Mîntuitorul se adresa mai ales cărturarilor și fariseilor, care erau de față, îi întrebă acum: „Deci, cînd va veni Domnul viei ce va face lucrătorilor acela?” Iar ei au răspuns: „Pe cei răi, cu rău îi va pierde și via o va da altor lucrători, care îi vor da lui roadele la vreme”. „Ce se putea face pentru via mea și n-am

făcut eu? Pentru ce atunci cînd nădăjduiam să-mi rodească struguri mi-a rodit aguridă? Acum vă voi face să știți cum mă voi purta cu via mea „Strica-voi gardul ei, dărîma-voi zidul ei”, zice Cel Prea Înalt tot prin gura profetului Isaia (5, 4—5).

*

Așa s-a și întimplat. Legea Vechiului Testament (gardul sau zidul despărțitor) a fost înlocuită cu Evanghelia Domnului, care s-a vestit tuturor popoarelor. Cărturarii și fariseii au pierit. Templul s-a dărîmat. Mîntuitorul a dat „via” — adică Biserica — în seama altor lucrători: Apostolii și urmașii lor (episcopi, preoți și diaconi). E de datoria preoților să aibă grijă de credincioși, ca ei să aducă roadele faptelor bune. Dar e și datoria credincioșilor, ca niște mlădițe pe butucul viei, să ducă lupta cea bună, ca roada să fie bogată.

Ce frumoasă e o vie bine îngrijită și plină de rod! Cu atît mai frumoasă este o parohie, o biserică, ale cărei mlădițe sînt pline de roada dragostei, facerii de bine, păcii. Peste aceștia Domnul trimite binecuvîntările Sale și-i umple de bunătați.

GH. P.

Povestea atomiștilor

(Urmare din pag. 1-a)

Ea are și rachete, chiar cu tragere mai lungă decît cele americane. Ea are racheta intercontinentală, cu care poate lovi ori cînd orice colț al pămîntului, deci și S.U.A. Dacă va îndrăzni careva să pornească un atac atomic, el va primi un contra-atac așa de nimicitor, încît va fi scos din luptă.

Uniunea Sovietică însă vrea încetarea experiențelor cu arme atomice și dezarmarea atomică. Ea vrea să se înlătore posibilitatea unui război atomic, care ar aduce distrugerii și suferințe neînchipuite. De aceea ea a hotărît să înceteze în mod unilateral experiențele cu arme atomice, așteptînd ca și S.U.A și Anglia să înceteze aceste experiențe. Ea susține planul polonez de a se crea o zonă denuclearizată în Europa, adică în Germania apuseană și răsăriteană, Polonia și Cehoslovacia să nu fie arme atomice. Ea cere ca puterile atomice să declare că nu vor folosi armele atomice. Ea propune încheierea unui acord de dezarmare, prin care bombe atomice să fie puse în afara legii și să se reducă forțele armate ale tuturor țărilor. Ea cere rezolvarea problemelor internaționale litigioase prin tratative între Est și Vest.

Lupta Uniunii Sovietice împotriva războiului atomic și pentru încetarea experiențelor cu armele atomice este sprijinită de sute de milioane de oameni cinstiți din toată lumea. Intre aceștia amintim și pe cei aproape 3.000 de savanți americani, care au semnat petiția de interzicere a experiențelor nucleare. Savanții din toate țările au arătat cît de vătămătoare sînt experiențele cu arme atomice și ce catastrofă ar fi un război atomic. Popoarele își dau seama de marea primejdie, ce izvoarește din înarmarea atomică. De aici valul crescînd al protestelor, al acțiunilor luptătorilor pentru pace, împotriva armelor atomice. Congresul mondial de la Stockholm a dat expresie voinței popoarelor pentru dezarmare, pentru pace, împotriva experiențelor cu arme atomice, împotriva războiului atomic. Intre moarte și viață, omenirea alege viața. De aceea sîntem convinși că va birui pacea asupra războiului, viața asupra morții.

Intrebare și răspuns

Credinciosul Alexandru Morar din Vurpăr (Sibiu), fost consilier gr. catolic, acum consilier al Bisericii ortodoxe, la întrebările ce le-am pus, a dat următoarele răspunsuri despre unificarea bisericească:

1. *Ce părere ai despre unificarea Bisericii din anul 1948?*

Unificarea Bisericii din anul 1948 a fost necesară pentru poporul nostru, deoarece toți sîntem romîni, am avut ambele parohii aceeași Liturghie, aceleași slujbe și acum nu mai sîntem despărțiți în două Biserici, ci ne rugăm toți romîni din satul nostru la același altar al Domnului.

2. *Cum te simți sufletește în Biserica ortodoxă la sfînta Liturghie și la celelalte sfînte slujbe?*

Mă simt foarte bine sufletește, mă rog cu căldură, am mulțumire deplină în suflet la sfînta Liturghie și mai ales pentru cîntarea în comun a tuturor credincioșilor.

3. *Ce binefaceri a adus unificarea pentru poporul român în comuna noastră?*

Familia nu mai este împărțită în două, unii să meargă la Biserica ortodoxă și alții la Biserica gr. catolică. Acum toți avem o singură Biserică și ne închinăm toți cu dragoste în Biserica Domnului.

4. *Ce părere ai despre organizarea și conducerea parohiei noastre în 10 ani după unificare?*

Parohia este bine organizată din punct de vedere administrativ, consiliul parohial conduce bine afacerile bisericești în parohie.

P.

Porunca Maicii Domnului

Pururea Fecioara Maria este Maica Domnului nostru Iisus Hristos. Dar în înțeles duhovnicesc Ea este și Maica noastră a tuturor creștinilor iar noi sîntem fiii Ei. Acest lucru, scump inimilor noastre, ni l-a arătat însuși Domnul Hristos cînd era răstignit pe cruce. Atunci, arătînd spre Maica Sa, a zis către ucenicul Ioan și prin el către creștinii de totdeauna: Fiule, iată mama ta! Creștinilor, iată Maica voastră!

Fecioara Maria, Maica lui Hristos Dumnezeu, este și Maica iubitorilor de Hristos, spune un părinte bisericesc. Fiecare creștin, deci, pe lângă mama lui trupească mai are și o mamă duhovnicească, pe Maica Domnului. Ea ne iubește pe toți cu iubire puternică de mamă și cu iubire curată de fecioară.

O mamă bună are grijă de fiii ei și le dă mereu sfaturi cum să se poarte. Dar Maica Domnului ce sfat dă creștinilor, adică fiilor ei? Maica Dom-

nului însă are pe Fiul ei, Mîntuitorul lumii, care a arătat oamenilor calea mîntuirii și a fericirii. Ea însăși a ascultat și a urmat povețele Fiului ei scump, deoarece Ea știa că acesta nu este un simplu fiu, un simplu om, ca toți ceilalți, ci El este însuși Fiul lui Dumnezeu, pe care Ea l-a născut în chip minunat. El este izvorul înțelepciunii și al sfințeniei; El este calea, adevărul și viața.

De aceea sfatul Maicii Domnului este de a urma și noi pilda Ei, adică de a face ceea ce ne spune Iisus Hristos. „Faceți tot ceea ce vă va spune El” (Ioan 2, 5). Iată îndemnul cald și stăruitor, iată porunca Maicii Domnului. Deși aceste cuvinte au fost rostite de Maica Domnului către slujitorii de la nunta din Cana Galileii, unde a fost împreună cu Mîntuitorul și ucenicii Săi, totuși ele se potrivesc și pentru fiecare creștin.

Pornite din inimă caldă de mamă, înveșnicite prin focul iubirii sfinte către fiii ei de totdeauna, aceste cuvinte reprezintă chemarea și porunca

Sf. icoane pe sticlă

Credinciosul nostru ortodox are nevoie, după constatarea și definiția sf. Ioan Damaschinul, de sf. icoane pentru uz didactic, estetic, de cult și latreutic, adică pentru a învăța din ele despre viața Bisericii, pentru a vedea în ele frumosul și exemple de virtute, pentru a le folosi la cultul divin, văzînd cu ochii ceea ce crede inima și pentru a-i mijloci darurile cele binecuvîntate de la Mîntuitorul și Sfinții Săi.

Această nevoie sufletească după sf. icoane a produs și o serie întregă de iconari, de zugrăvi de sf. icoane, atît pentru biserici, locașul de închinare, cît și pentru casele credincioșilor. S-au pictat mii și mii de icoane, unele s-au păstrat, dar cele mai multe s-au pierdut în timpul vremurilor tulburi. Această pierdere este fără posibilitate de îndreptare și ea este foarte regretabilă, pentru că s-au pierdut comori artistice de nebănuie.

Intre aceste icoane, pictate pe lemn sau pînză, s-au impus și unele pictate în spatele sticlei, numite icoane pe sticlă. Pentru felul lor popular, unii le-au socotit fără de valoare, așa că alții le-au și aruncat, prin poduri, uitînd de ele.

Dar cercetătorii culturii populare, numită folclor, au constatat, că aceste icoane reprezintă o valoare deosebită, pentru că în ea se oglindește simțirea artistică populară.

Deci precum s-au organizat colecții și expoziții de folclor, culegeri de poezii, zicători, proverbe, legende, cîntece și jocuri populare, tot așa acum se urmărește și organizarea unor asemenea colecții și expoziții de sf. icoane pe sticlă. Grijă pentru aceste sf. icoane este cu atît mai mare, că în afară de centrul cunoscut de la Necula, s-au mai descoperit și alte centre de pictori de acest fel, la Făgăraș, în țara Birsei, a Sebeșului și în altă parte, sporind valoarea acestor icoane și mai mult.

Cu grija cunoașterii acestor sf. icoane, la caz a cumpărării sau fotografierii lor, a fost însărcinat harnicul cunosător Dr. Irimia de la Muzeul Brukenthal din Sibiu, ajutat de un mănunchiu însuflețit de colaboratori și cunosători.

Se va face un volum cu 100 de imagini alese.

Prof. M. ȘESAN

continuă a Maicii Domnului către toți creștinii: „Faceți tot ceea ce v-a spus și v-a învățat El, Iisus Hristos, Fiul Meu! Faceți tot, căci tot ce vă cere și vă spune El este numai spre binele, mîntuirea și fericirea voastră”.

Dar ce ne spune, ce ne cere Mîntuitorul să facem? Desigur că nu ne mai cere ca să umplem anumite vase cu apă pentru ca El s-o prefacă apoi în vin, cum a cerut slujitorilor de la nunta din Cana Galileii. Ne cere altceva, cu mult mai însemnat pentru viața noastră.

Mîntuitorul Hristos ne cere să ne curățim sufletul ca să primim apoi în el apa cea vie și dătătoare de viață a învățaturii Sale sfinte. Ne cere să ne curățim viața de întinăciunea păcatului, prin taina sfintei spovedanii, ca să putem primi apoi prin sfînta împărtășanie Insuși Trupul și Sângele Său cel sfînt care să ne întărească și să ne sfințească viața. Iisus ne cere apoi să-L iubim pe El din tot sufletul și să păzim poruncile Lui sfinte, adică să pășim cu toții pe calea smereniei, a iertării, a blîndeții, a ajutorării, a rugăciunii, a postului, a păcii și bune înțelegeri și în deosebi pe calea dragostei, care este izvorul nesecat al oricărui bine. În scurt vorbind, Iisus Hristos ne cere nouă creștinilor să ne ferim de păcat și să ne străduim din toate puterile să facem numai ceea ce este bine și folositor nouă și semenilor noștri, să urmărim adică în viața pilda lui Iisus, care ne-a spus: „Pildă v-am dat vouă

La Adormirea Maicii Domnului

An de an, la 15 august, sfînta noastră Biserică prăznuiește Adormirea Maicii Domnului. Ziua aceasta ne aduce aminte de toate cîte s-au săvîrșit de Dumnezeu prin Sfînta Fecioară, și de toate cîte a făcut și face ea spre a noastră mîntuire.

La Bunavestire, Sfînta Fecioară a primit vestea cea mare, că din ea se va naște Mîntuitorul lumii; ea l-a și născut pe Hristos Domnul, a fost martoră la cîntul ingerilor și închinarea păstorilor și a magilor în staulul din Vișleem; ea l-a purtat pe Pruncul Iisus în Egipt, l-a dus în Biserică la vremea cea mai dinainte hotărîtă, i-a păzit copilăria, l-a urmat de aproape în vremea cît a propovăduit, și nu l-a părăsit, maică adevărată fiind, nici în clipele cele grele ale jertfei de pe Golgota.

Dar pentru toate acestea, Sf. Fecioară a adormit cu cinste întru Domnul și chiar ziua adormirii ei este cinstită, ca toate zilele mari ale vieții sale, de toți credincioșii.

Sfînta Fecioară Maria „întru naștere fecioria a păzit, întru adormire lumea nu a părăsit”. Astfel, ea, chiar și după adormire, este mereu cu noi; ea este în preajma Fiului său și Mîntuitorului nostru, dar este ascultătoare neîntreruptă și a rugăciunilor noastre către Dumnezeu. Sfînta Fecioară, ca o maică bună și iubitoare, mijlocește mîntuirea noastră către Fiul Ei și Dumnezeu nostru. În bucurii, în neazuri, în suferințe și în dureri, dar și în nădejdi, ea este cu fiecare din noi, cu fiecare rugăciune a noastră, fiind solitoare către Dumnezeu.

Iată deci o mare mîngăiere pentru noi credincioșii! O mîngăiere, o îmbărbătare, o întărire! În rugăciuni, noi nu sîntem singuri. În dureri, Maica Domnului e cu noi. În slăbiciuni, ea ne vine în ajutor, ca să le trecem; ne îmbărbătează, ne întărește.

De aceea, la Adormirea Maicii Fecioare să glăsuim cu întreaga suflare creștinească:

„Ingrădește-mi gîndurile mele Mîntuitorul meu; că îndrăznesc a lăuda pe preacurata Maica ta, zidul lumii; în turnul cuvintelor mă întărește și în lăcașurile gîndurilor mă fă puternic. Că tu strigătele celor ce cer cu credință le plinești. Deci tu dăruiește-mi limbi bine grăitoare și cuget nerușinat; că toată darea strălucirii de la tine se trimite, Dătătorul de lumină, Cel ce te-ai sălășluit în pîntecile ei cel pururea fecioresc” (Icos).

D. CALUGAR

ca și voi să faceți așa cum am făcut Eu vouă” (Ioan 13, 15).

Iată deci că Iisus ne cere tot ce poate fi mai însemnat și mai folositor pentru viața noastră. Față de aceste cerințe, Maica Domnului, cu multă stăruință și dragoste, ne spune: „Faceți tot ce v-a spus Iisus Hristos, Fiul Meu”.

Slujitorii de la Cana Galileii au ascultat porunca Maicii sfinte și au împlinit îndemnul Mîntuitorului de a umple vasele cu apă, pe care El a prefăcut-o apoi în vin.

Dacă vom asculta porunca Maicii Domnului făcînd ceea ce ne cere Mîntuitorul, atunci și viața noastră se va prefăce și înnoi mereu, în haina luminată a virtuților.

Copiii buni ascultă de mama lor. Să ascultăm și să îndeplinim deci cu toții porunca Maicii Domnului.

Ierom. IRINEU

Rîvna după mîntuire

Iisus, Domnul nostru, cutreera fără odihnă drumurile prăfuite și pline de arșiță ale Țării Sfinte, semănînd la tot pasul învățătura Sa dumnezeiască. Mulțimi nenumărate îl urmau ca să-i asculte cuvîntul, căci le învăța pe ele ca „Unul care are putere”. Vestea despre puterea învățurii și a faptelor minunate pe care le făcea se răspîndise în toate ținuturile acelea.

Intr-una din zile, un tînăr, conducător cum îi zice Sf. Luca (18, 18), poate de sinagogă sau poate un dregător mai mare, păși înaintea lui Iisus și ingenunchind îl întrebă: „Învățătorule bune, ce bine să fac ca să moștenesc viața de veci?” (Matei 19, 16).

Acest tînăr își dădea seama că „nu avem aici cetate stătătoare ci că trebuie s-o căutăm pe cea care va să fie” (Evrei 13, 14). De aceea el se apropie de Iisus nu cu gîndul fariseic de a-L ispiti, ci cu dorința curată de a se face părtaș vieții veșnice, despre care acest mare Dascăl vorbea atît de frumos și cu atîta însuflețire. Mîntuitorul, ca Unul care cunoștea cele dinăuntru ale omului (Ioan 2, 25), a văzut și gîndul curat al acestui tînăr din care cauză îl privi „cu drag” și îi răspunde: „De ce mă numești bun?” vrînd să-i arate că bun cu adevărat este numai singur Dumnezeu și că noi oamenii, ori cît ne-am trudi să devenim, buni nu ne putem numi niciodată. „Dar, continuă Iisus, de vrei să intri în viață, păzește poruncile”. Deoarece cărturarii vremii aceleia începuseră să împartă poruncile date de Dumnezeu oamenilor prin Moise, în mari și mici, tînărul, neștiind despre care este vorba, întrebă din nou pe Învățător: Care porunci? Iar El îi răspunde: „Să nu ucizi, să nu curvești, să nu furi, să nu fi mărturie mincinoasă, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca însuși pe tine”, adică cîteva din cele 10 porunci cunoscute de noi sub numele de Decalog. Ultima poruncă amintită aici le cuprinde pe toate celelalte, pentru că cel ce iubește pe semenul său din toată inima și din tot cugetul, din dragoste pentru Dumnezeu, acela, „nu face rău aproapelui” (Rom. 13, 10), adică nu poate să-l vatăme cu nimic, ducînd astfel o viață frumoasă și bine plăcută lui Dumnezeu.

Tînărul, crescut în frica Legii Vechi, avea încredințarea că împlinise aceste porunci încă din copilăria sa. De aceea, în dorul și în rîvna sa tinerească după fapte mari și mărețe, dorea ceva mai mult, mai înalt. Își dădea seama că mai este și o altă cale de urmat în viață decît cea tihnită, îmbelșugată și fără sudoare pe care o ducea el.

— Ce-mi mai lipsește încă? Il întrebă deci pe Mîntuitorul.

— „De voiești să fi desăvîrșit, mergi, vinde-ți averile și le dă săracilor, și vei avea comoară-n cer, și vino de-mi urmează mie”. Văzînd așa dar atîta rîvnă în sufletul acestui tînăr, Mîntuitorul îl chemă să-și pună întreaga sa viață în slujba lui Dumnezeu și a oamenilor, invitîndu-l să-L urmeze alături de ceilalți ucenici ai Săi. Înainte însă de a păși pe acest drum, tînărul este sfătuit să-și împartă avuțiile sale săracilor. De vreme ce acești lipsiți ai vieții pentru darul lui nu puteau să-i răsplătească, avuțiile împărțite lor se transformau în comoară cerească. Căci tot binele care-l facem pe pămînt este o bogăție pe care ne-o agonisim în cer și care va fi totdeauna a noastră. Ne învață și Mîntuitorul cu alt prilej: „Cînd faci prînz sau cină nu chema pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe rudele tale, nici pe vecinii bogăți, ca nu cumva și ei să te cheme pe

tine ca să-ți răsplătească, ci cînd faci ospăț, cheamă săracii, neputincioșii, schiopii și orbii și fericit vei fi, că n-au cu ce-ți răsplăti, dar ți se va răsplăti ție întru învierea dreptilor” (Luca 14, 12-14). Atunci tot binele făcut pe pămînt va mărturisi pentru noi. Și cum acest tînăr avea multe avuții, putea face mult bine cu ele. Multe suferințe ar fi putut alina și multe lacrimi ar fi făcut să sece.

După cele văzute pînă acum, ne așteptam ca tînărul să alerge degrabă să-implinească povața Domnului. Evanghelia însă ne spune altceva și anume, că tînărul, la auzul acestor cuvinte, „s-a dus întristat căci avea multe avuții”.

Avuția a fost mai tare decît dorința lui după desăvîrșire. Nu el era stăpînul avuției sale, ci avuția îl stăpînea pe el. Nu se cunoscuse îndeajuns. Venise la Mîntuitorul cu atîta însuflețire, împins de un dor ascuns al inimii sale de a afla răspuns pentru trăirea unei vieți înalte, averea însă îi taie aripile cu care încerca să zboare mai sus. S-a adevărit și cu el cuvîntul Domnului: „Unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră” (Matei 6, 21). Inima lui îi era încă lipită de avere. De aceea a plecat de la Iisus cu ochii în pămînt, rușinat. Spre deosebire de acest tînăr, ce frumos ne apare alt tînăr, mai tînăr, care a dăruit ucenicilor cele 5 pînișoare și cei doi pești, pe care le avea ca hrană în traista sa, pentru ca Mîntuitorul să sature mulțimile (Ioan 6, 9).

Faptul că dragostea de averi pămîntești l-a făcut pe acest tînăr să plece de la Domnul fără

să-L urmeze, după cum a fost înviat, a determinat pe Mîntuitorul să vorbească învățăcelor Săi despre pericolele la care sînt expuși cei bogăți, în ce privește mîntuirea sufletelor lor. Plin de oarecare amărăciune, El le grăiește: „Adevăr vă spun vouă, anevoie va intra bogatul în împărăția cerurilor”, sau „cît de anevoie este să intre în împărăția cerurilor cei ce se încred în avuții”, cum citim în Evanghelia după Marcu (10, 24).

*

A nu ne lăsa robiți de avuții, ca lacomii și zgîrciții, aceasta este învățătura de căpătii de care trebuie să ne pătrundem din întîmplarea tînărului din Evanghelia aceasta. Dumnezeu ne-a așezat pe acest pămînt, cu toate bogățiile lui, ca să ne facem viața plăcută și frumoasă. Dar numai atît, nu să facem din avere singurul țel al vieții noastre. „Celor bogăți din veacul de acum poruncește-le să nu se trufească, nici să-și puie nădejdea în avuția cea nestătătoare, ci în Dumnezeu cel viu, care ne dă nouă toate din belșug” scrie sf. Apostol Pavel ucenicului său Timotei (I Tim. 6, 7). „Căci cel ce-și pune nădejdea în bogăția lui se vestejește, iar cei drepti ca frunzișul odrăslesc” (Pilde 11, 28).

Bogăția nu este un rău dacă o stăpînim noi pe ea, adică să ne împlinim din ea nevoile noastre zilnice de viață, iar din prisos să dăm și celor mai neajutorați decît noi. Altfel, ea ne aduce mari neajunsuri, multe dureri, atît în viața aceasta cît și în viața de dincolo mai ales. Să ascultăm deci îndemnul psalmistului: „de curge bogăția pîrii, nu vă lipiți inima de ea”, (Psalm 61, 10).

Diacon GH. PAPUC

„...Că mi-a făcut mie mărire cel puternic...”

Luca 1, 49

„Iată de acum mă vor fericii toate neamurile” (Luca 1, 48).

„Mergînd, învățați toate neamurile...” (Matei 28, 19)

Poate fi un lucru de neînțeles pentru cel care ar citi Sfînta Scriptură de la început pînă la Evanghelia de la Luca 1, 48. Poporul evreu se ferea de celelalte neamuri și era deosebit prin obiceiuri, mîncăruri, jertfe, etc. Cînd construiesc templul, evreii nu vor să primească nici măcar ajutor de la cei care nu sînt de același neam cu ei, spunîndu-le că străinii n-au parte, nici aducere aminte (Neemia 2, 20). Era vorba de amintirea suferințelor din Egipt, eliberarea și legămîntul lor cu Dumnezeu.

Și acum Fecioara Maria spune în proorocirea sa „iată de acum mă vor fericii toate neamurile”. Ce potrivire și ce împlinire a acestei proorocii în porunca „mergînd, învățați toate neamurile”!

Fecioara Maria nu spune că o va fericii numai poporul evreu, neamul ei, ci toate neamurile. Domnul nostru Iisus Hristos nu-i trimite pe apostoli să propovăduiască numai la neamul lui, ci la toate neamurile. Fiecare creștin, care crede în Hristos, ar trebui să înțeleagă că aceste cuvinte nu sînt spuse de un om oarecare, sau de o carte oarecare, ci de Sfînta Scriptură.

Biserica creștină Ortodoxă, conform învățurii Sf. Scripturi și Sf. Tradiții, tot timpul a lăudat, a preamărit, a fericit pe Fecioara Maria, socotînd-o în același timp mijlocitoare la Domnul nostru Iisus Hristos.

Dar din citatele de mai sus se poate vedea că preamărirea Fecioarei Maria este și unul din semnele după care se poate cunoaște Biserica adevărată, căci *proorocirea „iată de acum mă vor fericii toate neamurile” este adevărată de porunca „mergînd învățați toate neamurile” și împlinită de cei cărora li s-a propovăduit, de către cei care*

au primit porunca „mergînd, învățați toate neamurile”. Căci, ce adică aveau să învețe apostolii pe neamuri? Evanghelia. Și ce cuprinde Evanghelia? Învățături care duc la mîntuire. Unde este scrisă această proorocie a Fecioarei Maria? În Sf. Evanghelie. *Printre învățăturile din Evanghelia care duc la mîntuire este și învățătura aceea că pe Fecioara Maria o vor fericii toate neamurile.* Care neamuri? Desigur că numai acelea cărora s-a propovăduit de către apostoli, primitorii poruncii. Deci, cel care nu împlinește proorocirea Fecioarei Maria, nu face parte încă din neamurile cărora le-au propovăduit urmașii acelora, care au primit porunca „mergînd, învățați toate neamurile”. Care sînt acelea „toate neamurile”, care o vor fericii? Acelea, „toate neamurile”, cărora s-a propovăduit de către apostoli, sau urmașii apostolilor, învățătura adevărată a Domnului.

Deci, fără să luăm în considerație că însuși ingerul Gavril o salută cu rugăciunea pe care o zicem noi „Bucură-te, ceea ce ești plină de dar”... (Luca 1, 28), fără să luăm în considerație că Elisabeta, inspirată și ea de Duhul Sfînt, îi adresează cam aceleași cuvinte (Luca 1, 42), fără să cităm alte versete ale Bibliei și învățătura Tradiției, ajungem a înțelege că Fecioara Maria „maica Domnului meu” (nostru) (Luca 1, 43) trebuie cinstită, preamărită, fericită și socotită ca mijlocitoare la Domnul nostru Iisus Hristos, de către toți cei care se socotesc cu adevărat, că fac parte din „toate neamurile”, cărora le-au propovăduit apostolii și urmașii acelora, care au primit porunca „mergînd, învățați toate neamurile”.

Pr. IOAN GRAURE